

JÁN ZBOJEK

Tajomstvo úspechu

 akadémiafg

mp3 cd

Ján Zbojek

Tajomstvo úspechu

Úvod

Mladí ľudia majú nádherné predstavy o živote. Sú odhodlaní uskutočniť ohromné množstvo snov a veľkolepých plánov. Chcú byť lepší a úspešnejší ako ich rodičia. Postupne ako starnú, upúšťajú od svojej zdravej ctižiadostivosti. Iba jeden až dvaja zo stovky bývalých ambiciózných študentov dokážu naplniť svoje pôvodné ciele. Ostatní ich postupne redukujú, upravujú, menia, alebo sa ich nakoniec úplne vzdajú. Život ich totiž pravidelne zamestnáva množstvom nepredvídateľných starostí. Neboli pripravení na to, aby čelili naraz toľkým problémom. Keď boli ešte mladí, často lietali v oblakoch, ale stačilo zopár tvrdých pristátí a dnes už radšej stoja pevne na zemi. Akoby im nejaká sila znemožňovala opäť vzlietnuť. Ja som ju pomenoval sociálna gravitácia.

Patria sem bežné rodinné povinnosti, starosti s výchovou detí, pracovné vyťaženie, priatelia a koníčky, ale aj choroby, úrazy, krádeže, nehody, úmyselné poškodzovanie, závisť. Všetky tieto záležitosti dohromady ľuďom odoberajú množstvo tvorivej energie. Večer idú spať úplne vyčerpaní. Na nejaké „lietanie“ už nemajú čas a ani dostatok síl. Po päťdesiatke už od života nič mimoriadne neočakávajú, chcú len nejakو prežiť a dožiť sa v zdraví dôchodku. Radosť z úspechov vlastných detí a vnúčat je na sklonku ich života len chabou náplasťou na ich nenaplnené ciele. Cítia sa starí, opotrebovaní, zbytoční a neúspešní. Väčšina si neužije ani ten dôchodok, pretože po pár rokoch predčasne zomrú.

Prečo nás zákon sociálnej gravitácie nakoniec donúti zostať dole a rezignovať na svoje ciele? Prečo majú ľudia pocit, že sú neúspešní? Na to, aby ste sa dostali hore, musíte práve na začiatku vyvinúť obrovské úsilie a vydať najväčšie množstvo energie. Ak nedosiahnete „tretiu kozmickú rýchlosť“, sociálna gravitácia vás spoľahlivo stiahne na zem, do reality, spolu so všetkými starosťami bežného dňa. Každý, kto dosiahol úspech, vám potvrdí, že najťažšie boli prvé roky. Cenou za slobodu, nezávislosť a úspech je poctivá práca, tvrdá osobná disciplína, ale aj odriekanie pôžitkov. Nie všetci sú ochotní podstúpiť túto rehoľu a investovať väčšiu časť svojej energie a času do prekonania sociálnej gravitácie. Niektorí to aj skúsia, tvrdo pracujú, ale nakoniec sa nechajú odradiť prekážkami a problémami. A pritom niekedy stačilo už len málo na dosiahnutie vytúženého cieľa. Iní zasa hľadajú ľahšiu cestu, rôzne skratky, úskoky. Neštítia sa klamať ani podvádzať. Nič však nie je zadarmo, za všetko sa platí. Nakoniec im z krátkeho úspechu zostane trpká skúsenosť.

Táto kniha vám ukáže, ako dosiahnuť úspech v akejkoľvek oblasti, bez zbytočnej námahy a neprimeraného odriekania. Môže sa to naučiť každý, tak ako keď sa človek vyučí nejakému remeslu. Pozrieme sa na úspech novým, prevratným spôsobom. Tento spôsob sa volá systémové nazeranie na tvorbu akejkoľvek skutočnosti. V tomto prípade nepôjde len o nejakú teoretickú rozpravu o úspechu. Oboznámite sa, ako sú všetky dôležité kroky na dosiahnutie úspechu systémovo poskladané. Konečne sa vám dostáva do rúk konkrétny nástroj na jeho realizáciu. Je to jasný a praktický návod na použitie, čiže „Algoritmus úspechu“. Pochopíte, že úspech môže dosiahnuť prakticky každý človek. Nie je to vôbec ťažké a komplikované, ako sa to prezentuje na niektorých seminároch. Mnohí ľudia sa chcú zmeniť, len nevedia ako túto zmenu uskutočniť. Snažia sa, ale vždy sa niekde zaseknú. Algoritmus úspechu odhaľuje spôsob a ukazuje cestu, ako túto zmenu zrealizovať bez nadmerného úsilia.

Prečo sa ľudia cítia neúspešní?

Každý človek už zažil neúspech a vie, aké to je, keď sa cíti mizerne a najradšej by zaliezol niekam, kde by bol sám. Tam si potom spytuje svedomie, obviňuje sa a cíti sa menejcenný. Je nelogické, že po niekoľkých nevydarených pokusoch si začíname namýšľať, že sme neúspešní. Prečo tak závistlivo hľadáme na tých, ktorým všetko vychádza podľa ich predstáv? Takýto negatívny pocit vôbec nie je príjemný. Málokto si však uvedomuje, ako veľmi je potrebný pre náš ďalší rozvoj. Každý neúspešný pokus/omyl nám vlastne ukazuje, ako sa to nemá robiť. Neúspešné pokusy sú schody, po ktorých stúpame k cieľu. Ale kto to takto chápe?

Najväčší dôvod, prečo si ľudia namýšľajú, že sú neúspešní, je skutočnosť, že nevedia definovať slovo úspech. Pod úspešným človekom si väčšina ľudí predstavuje človeka, ktorý má veľa peňazí a dáva to okázalo najavo. Majú na mysli ohromný majetok, prepychové vily, značkové autá, jachty, lietadlá. Ticho im potom závidíme, čo všetko si môžu dovoliť. Nikto sa však nezaujíma o to, ako sa k toľkým peniazom dostali. Každý to berie to ako samozrejmý fakt. Jedni peniaze majú a druhí nie. Ved' tak je to odjakživa.

Ostatní za úspešných považujú osoby s nadštandardnými príjmami, ako sú športovci, speváci, herci, modelky, vrcholoví manažéri, známe osobnosti zo šoubiznisu. Nikoho však už nezaujíma, ako sa vypracovali a čo všetko obetovali pre to, aby sa ocitli na výslni. Za úspech sa často považuje aj dosiahnutie vysokej funkcie v zamestnaní, v spoločenskej organizácii alebo v politickej sfére. Koľko je ľudí, toľko je aj názorov na to, čo je úspech.

Čo je úspech?

Úspech je uspokojivé dosiahnutie hodnotného cieľa.

Podľa tejto definície sa za úspešného môže považovať napríklad mladý muž, ktorý ukončil štúdium medicíny a lieči pacientov v miestnej nemocnici. Pocit úspechu môže mať aj žena v domácnosti, ktorá zodpovedne a s láskou riadi rodinu, starostlivo vychováva deti a pripravuje ich na život. Úspešným sa môže cítiť učiteľ tanca na konzervatóriu, ktorý vychoval niekoľko skvelých tanečníkov, alebo učiteľka hudby, ktorá vedie známy spevácky zbor. Niektorí považujú za úspech, že našiel uplatnenie v zoologickej záhrade. Ďalší, že precestoval Afriku. Zdravotne postihnutí sa považujú za úspešných už tým, že sa zaradili do normálneho pracovného procesu

a sú rovnocenní s ostatnými. Takmer každý už dosiahol nejaký úspech. Meradlom úspechu teda nie sú peniaze, funkcie, majetky, obdiv druhých, ale spokojnosť s naplnením svojich túžob a cieľov.

Úspech je čisto osobná záležitosť. Jeho prejavom je spokojnosť a sebarealizácia.

Nikdy sa neporovnávajte s druhými, pretože nepoznáte ich možnosti, talentové dispozície, úroveň poznania a prostredie, ktoré ich formovalo. Všetci sme jedineční. Nikdy nenájdete dvoch ľudí s rovnakými schopnosťami a cieľmi. Preto je každé porovnávanie už vo svojej podstate pochybné a nepredstaviteľné (zbytočné? Márne?). Ak neexistujú dvaja rovnakí ľudia, čo vlastne chceme porovnávať, aké kritériá zvolíme? Väčšinou si o druhých myslíme, že to majú ľahšie, pretože majú lepšie rodinné zázemie, fyzické dispozície, vzdelanie, výzor, postavu, vek a ostatné dôvody. Ale čo vieme o ich skutočných cieľoch? Nič.

Za neúspechom sa najčastejšie skrýva porovnávanie s druhými, súťaživosť, rivalita a konkurencia.

Dnešná spoločnosť oslavuje a vyzdvihuje len tých najlepších, najkrajších, najrýchlejších, najsilnejších a najinteligentnejších jedincov. A čo tí ostatní? Oni nemajú právo na úspech? Nepodľahnite tomuto spoločenskému tlaku, ktorý porovnávaním nerovnakých jednotlivcov robí mnohých ľudí nešťastnými. Koľko mladých ľudí má pocit neúspechu už len pri pohľade na svojich skvele vyzerajúcich rovesníkov. Môžu za to rôzne súťaže krásy, školské olympiády, športové turnaje a podobne. Čo majú hovoriť tí skôr narodení, keď sa porovnajú s mladšími kolegami pri konkurze na pracovné miesto? Vopred sú diskvalifikovaní pre svoj vek. Svoj diel vykonávajú aj časopisy médií, kde sa pravidelne podsúvajú ideály a vzory úspešného človeka. Často sú to mladé, štíhle dievčatá a svalnatí mladí muži. Kto nie je mladý, štíhly a svalnatý, nemá, logicky šancu na úspech. Víťazom môže byť vždy len jeden, a ten je potom pompézne oslavovaný. Ostatní sú na vedľajšej koľaji a neraz vidieť slzy a pocit sklamaní aj na tých, ktorí stoja na stupni víťazov na druhej a tretej priečke. Tréneri a rodičia tomu tiež nasadia korunu, keď im vytýkajú rôzne nedostatky, kvôli ktorým nevyhrali. Takmer vždy sa porovnáva neporovnateľné.

Ďalšou príčinou prečo sa ľudia cítia neúspešní je fakt, že nemajú svoje jasne stanovené ciele, ujasnené priority a hodnoty. Človek, ktorý nemá cieľ, sa bezcieľne potuluje životom. Nedokáže odpovedať na otázku: „Čo je zmyslom tvojho života?“ Potom sa stáva, že namiesto toho, aby si splnil svoj cieľ, plní ciele rodičov a iných

ľudí. Nedajte si vnucovať cudzie ciele, ktoré slúžia na uspokojenie iných ľudí. Aktivita má človeku prinášať radosť, pocit šťastia, nie sklamanie a zmarených ilúzií. Ľudia bez cieľa sa správajú ako loď na rozbúrenom mori. Raz ju to hodí sem a raz zasa tam. Plaví sa podľa toho, kam fúka vietor, bez možnosti ovplyvniť smer plavby.

Mnohí ľudia sa nechajú vláčiť rôznymi okolnosťami a vyhovávajú sa na nepriazeň osudu. Príčinou ich nenaplnených očakávaní je to, že sú nesústredení. Majú príliš mnoho cieľov. Robia často niekoľko vecí naraz a preskakujú z jednej na druhú bez toho, aby tú prvú dokončili. Ich spoločným znakom je, že takouto chaotickou činnosťou nedokážu dotiahnuť veci do konca. Pritom sú pracovití, vždy veľmi zaneprázdnení, no konečný výsledok je, že „nestíhajú“. Veria, že ich život je formovaný okolím a oni sú len hračkou v rukách osudu.

Hlavným dôvodom neúspechu je, že ľudia jednoducho nemyslia. Nepremýšľajú a radšej robia to, čo ostatní. Opičia sa po druhých bez toho, aby si uvedomili, odkiaľ a kam idú. Problémom dneška je podobnosť, zhoda postojov, rovnakosť a uniformita. Dôsledky takejto neuváženej a nepremyslenej činnosti spôsobujú, že sa v dave stráca jedinečnosť a identita jednotlivca. Ľudia sa správajú presne tak, ako neúspešná väčšina, a pritom o tom ani nevedia. Sú stratení v dave. V dave totiž konáme a myslíme ináč, ako keď sme sami. Sila masy sa prevažne skladá z nezodpovedných prvkov spoločných všetkým členom masy. Dav potrebuje jednoduché predstavy. Chápe len povrchné súvislosti a logiku sa bráni. Intelektuálna úroveň davu ako celku je nižšia ako úroveň normálneho priemerného jednotlivca. Keby ste sa ľudí spýtali, prečo chodia každé ráno do práce, tak vám odpovedia, že nad tým ešte nerozmýšľali. Všetci chodia ráno do práce, a preto to robia aj oni.

Mnohí ľudia si nedokážu predstaviť, ako by prežili bez pomoci „druhých“. Majú na mysli zamestnávateľov. Sú od nich závislí. Nedokážu si predstaviť, že by mohli existovať aj samostatne. Majú strach, že prídu o prácu a preto sa často boja požiadať o zvýšenie platu. Často robia veci, ktoré sa im nikdy nechcelo robiť, len aby nejak prežili. Závislosť v nich vyvoláva pocit prázdnoty. Keď prídu o prácu, sú často bezradní, a to sa podpisuje na ich nízkom sebavedomí. Zbavujú sa zodpovednosti za svoj život a odovzdane ho ponúkajú do rúk druhým ľuďom. No človek sa predsa nemôže zbaviť zodpovednosti za seba!!!

Ľudia nepoznajú svoje silné stránky, a ak áno, tak si ich nevážia. Stále sa snažia odstraňovať slabiny, na ktoré ich od malička upozorňovali. Neuvedomujú si, že sa im to nikdy nepodarí. Takto sú dokonale zamestnaní počas celého života a výsledok je ten, že neustále niečo hasia, naprávajú a dobiehajú. V skutočnosti nevyvíjajú žiadnu tvorivú činnosť. Nikto nie je dokonalý vo všetkom. Súčasný svet je zameraný na špecialistov. To len firmy v inzerátoch hľadajú ideálneho nadčloveka do 25 rokov, ktorý ovláda profesiu, má dlhoročnú prax v odbore,

pozná cudzie jazyky, pracuje s PC, je kreatívny, komunikatívny... Nakoniec zistíte, že pozíciu, ktorú ste získali v konkurze, zastane priemerný stredoškólák. Keby každý všetko ovládal, načo by nám boli tlmočníci, programátori a všetky ostatné profesie?

Umelecká agentúra

Igor mal po štyridsiatke a bol už rok nezamestnaný. Naposledy pracoval vo výrobnjej firme, ktorá skrachovala. Keďže bol vyučený nástrojár, mal problém s uplatnením na trhu práce. Chodil po konkurzoch, ale pohovor sa väčšinou skončil tým, že neovláda cudzie jazyky a prácu s PC. V minulom zamestnaní to nepotreboval. Párkrát mu aj naznačili, že je na danú pozíciu už starý. Igor hrával od malička divadlo, ktorému venoval všetok voľný čas. Teraz tiež vystupoval v jednom ochotníckom divadle, v ktorom zároveň robil aj manažéra. Poznal veľa ľudí z branže, pretože sa s nimi stretával na rôznych festivaloch a vystúpeniach. V divadle sa cítil šťastný, len keby sa tým dalo užiť. Manželka mu vyčítala, že sú stále bez peňazí, a vinu hádzala na divadlo. V poslednej dobe sa situácia vyhrotila a Igor dostal ultimátum. Ak si nezoženie prácu, skončí s divadlom. Po jednom úspešnom predstavení sa posťažoval svojmu najlepšiemu kamarátovi, v akej situácii sa nachádza. Je stále bez peňazí, teraz aj bez práce a manželstvo sa mu začína rúcať. Kamarát mu navrhol, aby si založil umeleckú agentúru a ponúkal firmám zábavné programy, prípadne organizoval kultúrne predstavenia. Igor si uvedomil, že to on organizoval v ich divadle všetky predstavenia a zháňal peniaze na jeho chod. Uvedomil si tiež, že celý život sa točí okolo kultúry, ale ako amatér. Igora to tak nadchlo, že nedokázal tri dni zaspať. V hlave mu vírilo množstvo myšlienok a v duchu si predstavoval, ako bude po okolí organizovať umelecké vystúpenia. V ich meste už zo desať rokov nemali žiadnu poriadnu akciu. Padlo rozhodnutie a v krátkom čase Igor založil umeleckú agentúru. Prvá akcia, ktorú v rodnom meste zorganizoval, bol festival amatérskych divadiel. Mala veľký úspech a viacerí vedúci súborov ho prosili, či by im nezohnal angažmán. Vzápätí dostal zopár ponúk na zorganizovanie koncertov hudobných skupín a známych spevákov v ich meste a okolí. To pomohlo naštartovať činnosť agentúry. Začalo sa blýskať na lepšie časy. Ku koncu roka vytvoril sériu zábavných programov, ktoré úspešne predával firmám na koncoročné večierky. Igor bol opäť vo svojej koži. Robil s láskou to, čo ho bavilo a čomu vždy najlepšie rozumel. Ale teraz už ako profesionál. Úspech nedal na seba dlho čakať a z neznámej firmy sa za rok stala úspešná umelecká agentúra. To sa prejavilo aj na jeho príjmoch a manželka sa ho po jednom vydarenom koncerte spýtala, prečo s tým nezačal už skôr. Dnes obaja manželia vedú prosperujúci podnik a Igor si už nevie predstaviť inú prácu. Sústredil sa na to, v čom bol najlepší. Naďalej rozvíjal svoju silnú stránku, a to bol hlavný predpoklad

jeho úspechu.

Väčšina ľudí hľadá istotu. Istotu trvalého zamestnania, pravidelného príjmu a perspektívy. Smutné je to, že hľadajú niečo, čoho niet. „Istota neexistuje!!!“ Keď sa aj ten najlepší špecialista v odbore prestane ďalej vzdelávať, ostatní ho predbehnú a časom príde o prácu. Vývoj ide neustále dopredu čoraz rýchlejším tempom a v týchto pretekoch obstoja len tí najlepší. Nikto nemá istotu na celý život. Pre vás ste najväčšou istotou vy sami a váš prístup k životu. Kto sa spolieha na istotu, nemôže byť spokojný. Dožije sa pravdepodobne mnohých sklamaní. Ak sa môžete skutočne na niekoho spoľahnúť, tak ste to vy sami.

Mnohí považujú strednú či vysokú školu za ukončený proces vzdelávania. Myslia si, že sa už ďalej nemusia vzdelávať. Je to veľký omyl, lebo samotný proces učenia sa absolvovaním školy ešte len začína. Dnes sa už otvorene hovorí o celoživotnom vzdelávaní. Ustavičný osobný rozvoj je základom úspechu v akejkoľvek oblasti. Vedomosti nadobudnuté v škole strácajú aktuálnosť do 3 až 5 rokov. Žijeme v informačnom veku, kde dnes nové informácie majú cenu zlata, ale zajtra už môžu byť bezcenné.

Ľudia si neuvedomujú, že svoj život a úspechy si môžu riadiť sami. Toto nakoniec spôsobí, že sa neustále nechajú viesť okolnosťami, ktoré riadia druhí. Ak pripustíte, aby niekto druhý riadil váš život, potom sa nečudujte, že vám neumožní splniť si váš cieľ. Okamžite vám podsunie svoj cieľ a predstaví vám ho tak prefíkane, že ho nakoniec zoberiete za svoj. Splnenie takéhoto „falošného“ cieľa vám nakoniec neprinesie vytúženú pohodu, a tak si vyberiete z pestrej „virtuálnej ponuky“ iný cudzí cieľ. Po istom čase plnenia cudzích cieľov nadobudnete pocit, že ste neúspešní.

Človek nepozná sám seba, nevychádza zo svojej podstaty, a preto sa nedokáže ani oceniť. Ľudia sa duševne nenamáhajú, myslenie je im cudzie. Len činnosťou rozumu a vôľou dosahujeme rozmach psychických síl vedúcich k lepšiemu životu. V človeku je skrytá netušená základňa potenciálnych schopností, ktoré môžeme uviesť do činnosti len neustálym vzdelávaním. Len ten človek bude mať v živote úspech, ktorý sa vzdeláva a využíva naplno silu svojich vedomostí.

Zrnká múdrosti:

- Ľudia nedokážu definovať, čo je úspech. Úspech je splnenie hodnotného cieľa.

- Nikdy sa neporovnávajte s druhými, pretože ľudia nie sú rovnakí.
- Nemáme jasne stanovené ciele, a preto plníme ciele druhých.
- Ak sa nesústredíme na konkrétny cieľ, potom preskakujeme z jednej veci na druhú.
- Ľudia nemyslia a robia to, čo ostatní. Opičia sa po druhých.
- Väčšina ľudí si nevie predstaviť, ako by prežili bez pomoci druhých.
- Nevyužívame svoje silné stránky, ale snažíme sa odstrániť tie slabé.
- Mnohí hľadajú istotu mimo seba, ale tá je v nich.
- Ukončením vysokej školy sa ešte len začína celoživotný proces vzdelávania.
- Ľudia si neuvedomujú, že si svoj život môžu riadiť sami.

Myseľ

Všetko, čo sa v našom živote deje, musí najskôr prejsť našou myslou. Väčšine z nás v hlave neustále víri množstvo myšlienok. Denne je ich niekoľko tisíc. Našu myseľ zaplňa súčasne množstvo rôznych vecí. Chceme toho predsa toľko dosiahnuť. Tvoriť život s takouto myslou je ako tlačiť naraz niekoľko áut. Pamätáte si ešte, ako ste sa nadreli, keď vám došiel benzín a museli ste dotlačiť auto na benzínovú pumpu vzdialenú hoci len 500 metrov? A teraz si predstavte, že ich musíte tlačiť naraz desať. Na to, aby bolo vidieť aspoň nejaký výsledok, treba niekoľko, ba skôr veľké množstvo ľudí. Z naplňovania takéhoto množstva rôznorodých cieľov sme frustrovaní. Jednoducho povedané, nedarí sa to. Nakoniec len sucho skonštatujeme, že jednotlivec v tomto svete nič nedokáže.

Myšlienku, že jedinec nič nezmôže, nám spoločnosť vnucuje na každom kroku. Koľko ľudí už naletelo na tento zavádzajúci program. Pocit, že sám som nič, nás napokon núti spájať sa s ostatnými do rôznych skupín a združení. Záujmové združenia sú už niekým riadené a zamerané na konkrétne ciele. V týchto spoločenstvách potom vytvárame veci, ktoré sú často na míle vzdialené od našich pôvodných cieľov. Takto sa stávame čoraz závislejšími od druhých. Zároveň strácame svoju jedinečnosť a samostatnosť. Kde sa podeli všetky naše ideály

a ciele? Nebolo by lepšie zjednodušiť myslenie a sústrediť sa len na jednu hlavnú myšlienku? Už ste to niekedy skúsili?

Rozhodnime sa, že odteraz už budeme tlačiť len jedno auto. To zvládneme aj sami. Takto pokojne, ale hlavne spoľahlivo dotlačíme naše auto do cieľa a staneme sa tým, čím v skutočnosti sme – úspešnými ľuďmi. Len čo úspešne dotlačíme jedno auto do cieľa, môžeme sa pustiť do ďalšieho. Takéto sústredené, postupné napĺňanie jednotlivých cieľov umožňuje človeku byť samým sebou. Ak je človek sám sebou, je v rovnováhe, a teda v pohode. Lenže spoločnosť nemá záujem, aby boli ľudia samostatní. Potom sa už nedajú ovládať a ťažko sa nimi manipuluje.

Myšlienka tvorí

Človek existuje v troch rovinách súčasne. Je to rovina fyzická (materiálna), emočná (energetická) a myšlienková (duševná). Všetko sa tvorí najskôr v myšlienkovom svete, potom v emočnom a nakoniec sa to materializuje vo fyzickom svete – v hmote. Najprv je myšlienka, potom slovo a následne čin. My si všetko čo vytvoríme v myšlienkovom svete potrebujeme prežiť vo fyzickom svete, aby sme získali skúsenosti, ktoré nás posúvajú vo vývoji ďalej.

Táto základná pravda sa pred nami tají. Sme neustále vedení k záujmu o to, čo sa deje iba vo fyzickej rovine. Len takto sa zaručí, že nezmeníme svoje myslenie, a teda ani život. To, čo sa odohráva vo fyzickej rovine sa nedá zmeniť, ak človek nezmení svoje myslenie. Kým sa budeme venovať problémom vo fyzickom svete, nemáme šancu nič zmeniť. Všetko sa tu krúti iba okolo dôsledkov. Naša bezmocnosť vychádza z toho, že sa nám nedarí nič zmeniť, iba odstraňujeme dôsledky a stále niečo hasíme. Skutočná a trvalá zmena môže nastať iba vtedy, ak odstránime príčinu. Tá však leží vo svete myšlienok.

Myšlienky si nemusíme myslieť

Myšlienky si nemusíme myslieť. Môžeme ich len pozorovať. Nemusíme hrať futbal, ale môžeme sa zabávať jeho pozorovaním. A práve tak ako sa na okamih vžijeme do napínavej situácie na ihrisku, môžeme sa „vžiť“ aj do zaujímavej myšlienky. Na chvíľku sa zastavíme, staneme sa futbalistom a prežijeme s ním kopnutie penalty. Podobne môžeme prežiť akúkoľvek myšlienku, ktorá nás zaujme. Po zápase si zoberieme loptu a ideme ko-

pnúť penaltu, aby sme si to prežili a získali skúsenosť. Úplne rovnako po našom snívaní jednoducho zoberieme zaujímavú myšlienku a ideme si ju prežiť, aby sme získali skúsenosť.

Aby to mohlo prakticky fungovať, musíme nevyhnutne myšlienky filtrovať. Pri slovách a činoch sa tiež rozhodujeme, čo povieme alebo čo vykonáme. Sme obyvatelia rôznych svetov a ani ten myšlienkový nie je výnimkou. Iba my máme moc rozhodnúť, čo budeme v tomto svete tvoriť. Už len preto, že ak túto moc nevyužijeme, určite ju využije niekto iný. Deje sa to stále a len málokedy v náš prospech. Všetky inštitúcie, propaganda a reklama slúžia len na to, aby sa podarilo zatajiť ľuďom moc, ktorú majú nad svojimi myšlienkami a ktorú má človek nad sebou samým.

Myšlienka v čistej hlave má obrovskú silu

Všetci máme rovnakú mozgovú kapacitu. V čom je teda rozdiel medzi ľuďmi pri dosahovaní úspechu? Ak sa dokážeme koncentrovať na jednu myšlienku, izolovať ju, nič nás nemôže zastaviť pred jej konečnou realizáciou. Jednoduché myslenie oslobodené od ostatných myšlienok má nesmiernu silu. S takýmto prostým myslením splníte každý cieľ. Naopak, roztrieštená myseľ stráca na sile a je príliš komplikovaná. Jej výsledkom je neustále preskakovanie z jednej veci na druhú, až napokon unavení upadáme do pasivity. Najčastejšie sa to skončí konštatovaním, že už nemáme viac síl. Je obrovský rozdiel, či pred sebou tlačíme jedno alebo tisíc aut. Preto si dobre vyberajme, čo budeme tlačiť. Mnohí tlačia aj za druhého bez toho, aby si to uvedomovali. No robiť za druhých nikdy nechceli.

V jednoduchosti je krása.

Je to odveká pravda. Pravdou je aj to, že v jednoduchosti je sila. Už ste sa niekedy zamysleli nad významom slova jednoduchý? Skladá sa z dvoch slov: „jeden“ a „duch“. Krása je v tom, že sa v danej skutočnosti nenachádza niekoľko rôznych myšlienok, ale iba jedna, tá podstatná. Má len jedného ducha, myšlienku. Všetko, čo je navyše, je zbytočné. Len to zahmlieva podstatu veci. Čistý, oslobodený duch je silový atribút, ktorý umožňuje vyformovať v procese tvorby tvar akejkoľvek skutočnosti. Všetko, čo je čisté, sa napokon zhmotní, realizuje. Preto zjednodušujeme!

Aby ste si vedeli správne vybrať čo budete pred sebou tlačiť, musíte sa naučiť dobre pozorovať. Nie všetky myšlienky sú pre vás vhodné. Nemusíte otrocky prežívať všetko, čo vám niekto „natlačil do hlavy“ a neustále

tlačí prostredníctvom médií a reklamy. Myšlienky môžete voľne pozorovať. Preto sa teraz na nejaký čas staňte citlivými pozorovateľmi. Uvidíte, že sa vám to vyplatí.

Predstavte si myseľ tak, že sedíte v kine a myšlienky sú premietaný film. Odrazu si začínate vyberať, do čoho sa vžijete a čo necháte preplávať okolo vás. Takýmto selektívnym pozorovaním myšlienkového filmu začnete riadiť a ovplyvňovať svoj život.

Sebeckto

Hovoria nám, že sebeckto je zlé. Určite, na prvý pohľad sa tak javí. Sebeckto má však dva rozmery. Jeden je „ľudský“ (prirodzený), naša podstata (byť sám sebou). Druhý je „neľudský“ (neprirodzený), čiže to, čím nie sme. Nazývame ho tiež diktátorstvo, vykorisťovanie, zisk na úkor druhého, nekalá konkurencia, podvod, krádež, neoprávnené privlastnenie, manipulácia... Toto všetko je zneužívanie – slabších, negramotných, nevzdelaných.

Ľudia nám vnucujú pocit viny a nazývajú nás sebcami, keď nekonáme tak, ako chcú. To je obyčajné citové vydieranie. Spoločnosť robí to isté a tvrdí, že ľudia sú tu pre ňu. V podstate každý, komu niečo odmietnete, vás môže nazvať sebcou. Títo ľudia však nemajú právo hovoriť o sebeckte, pretože vôbec nevedia, čo to je.

Sebeckto je to, keď človek realizuje svoje myšlienky, teda žije „svoj vlastný“ život!

Každý z nás je tu preto, aby prežil čo má prežiť, a získal tak skúsenosti. Každý je tu sám za seba. Ak nebudeme nasledovať svoje myšlienky a pocity, svoju predstavu o sebe, nezískame jedinu vlastnú skúsenosť. Získame len trpké poznanie aké to je, keď človek nežije vlastný život. Stačí nám to raz, netreba to opakovať stále. Potom sú z nás otroci, ktorí robia to, čo sa im prikáže.

Ak sa rozhodnete vymaniť z tohto otroctva, mnohí ľudia začnú kričať, že ste zlí. A to len preto, že za nich viac nechcete žiť ich život. A spoločnosť im to potvrdí. Prečo to robí? Pretože spoločnosť by zanikla, keby sa ľudia slobodne vyvíjali. Spoločnosť preto preddefinovala, čo je dobré a čo zlé. Núti ľudí „byť dobrými“ (samozrejme, pre ňu), bez ohľadu na ich vlastnú skúsenosť, na zmysel ich života.

Ak sa chcete slobodne vyvíjať, myslite v prvom rade na seba! Neustále!!! Pretože nikto iný na vás myslieť nebude. Nikoho nezaujíma, či sa ten druhý vyvíja. Ktokoľvek má nejaký vlastný cieľ, chce niečo dosiahnuť,

nedostáva podporu, práve naopak. Keď takýto človek ďalej trvá na svojom, vyhlásia ho za sebca. Kričia: „On nechce byť jedným z nás, myslí si, že je niečo extra!“ Samozrejme, ľudia mu začnú klásť prekážky a zneprijemňovať život.

Nikomu nepomôžete tým, že budete zaňho niečo robiť alebo dokonca zaňho žiť. Tým mu len uškodíte. Musíte byť absolútni sebeci, aby ste sa stali niekomu prospešnými. Ako chcete niekomu pomáhať, ak si neviete sami pomôcť? Najprv musíme tvrdo pracovať na sebe, niečo sa naučiť, podľa nášho vlastného uváženia. Niečo si dokázať. Až potom budeme schopní ukázať druhým, že to dokážu tak dobre ako my. Tá pravá pomoc je osobný príklad. Je to spôsob, ktorý nikdy neodmietneme a cesta, ktorá nás niekam privedie.

Splnený sen

Fedor sa narodil na dedine v rodine, ktorá pracovala v poľnohospodárstve. Mal päť súrodencov. Deti boli od malička vedené k poctivej práci na poli, ako im to otec stále prízvukoval. Fedora to však ťahalo ku knihám, a tak využil každú príležitosť, aby si mohol niekde v kúte čítať. Cez deň sa to nedalo, tak aspoň po večeroch, keď išli súrodenci spať. V škole patril medzi najlepších žiakov. Úspešne zvládol okresné kolo chemickej a fyzikálnej olympiády, ale na krajské kolo nešiel, lebo bol zber úrody. Bavilo ho aj kreslenie. Otec však zasiahol slovami: „Takéto čarbanie ťa neuživí,“ a Fedor prestal chodiť do výtvarného krúžku. Práca na poli ho vôbec nebavila, ale v rodine platilo heslo: Rodina musí držať pokope. Neraz si musel vypočuť kritické slová od rodičov a súrodencov, že je obyčajný darmožrác, ktorý myslí len na seba. Stal sa čiernou ovcou rodiny. Po maturite sa situácia ešte viac vyostрила. Rodičia chceli, aby zostal doma a pracoval v rodinnom podniku ako farmár. Ved' všetci starší súrodenci tak urobili. Na zvolanej rodinnej rade sa Fedor postavil na odpor. Oznámil, že pôjde študovať do hlavného mesta. Chcel sa stať výskumným pracovníkom. Najviac ho boleli výčitky jeho bratov. Tí mu povedali, že je egoista, nemyslí na druhých, len na seba a vždy chcel byť niečo extra. Otec mu oznámil, že ak odíde, nech sa už nevracia domov. Toto bola najťažšia chvíľa v jeho živote. Napriek všetkému odišiel z domu. Popri štúdiu si zarábal na brigádach. Konečne sa mohol venovať svojej vášni – vede. Po skončení univerzity pokračoval v doktorandskom štúdiu. Prihlásil sa na konkurz na Akadémiu vied a na prvý raz ho prijali. Jeho koníčkom aj náplňou práce bolo genetické inžinierstvo. Začalo sa jeho najšťastnejšie obdobie života. V práci dosahoval jeden úspech za druhým. Začal publikovať a jeho práce sa vydávali aj v zahraničí. Oženil sa a založil si rodinu. Na svadbu prišli len jeho súrodenci, bez rodičov. Prvýkrát od svojho odchodu sa stretol s príbuznými. Dozvedel

sa, že sa im príliš nedarí a úroda už nedosahuje také výnosy ako v minulosti. Mali si čo povedať. Po polročnej zahraničnej stáži sa Fedor dopočul, že otec vážne ochorel. Rozhodol sa, že navštívi rodičov, ale prišiel neskoro. Po pohrebe so súrodencami prešiel celé hospodárstvo. Po krátkej exkurzii pochopil dôvod nízkej úrody a ekonomické problémy, do ktorých sa vďaka tvrdohlavosti otca dostali. Navrhol, aby začali používať najnovšie druhy odrôd. Znova zasadla rodinná rada a súrodenci poprosili Fedora, aby sa stal ich poradcom. Na druhý rok mali najlepšie výnosy v kraji. Veda zožala úspech a súrodenci si uvedomili, ako svojmu bratovi bránili v rozvoji. Začali sa učiť novým metódam poľnohospodárstva vďaka svojmu bratovi. Fedor sa dočkal uznania a stal sa príkladom pre svojich súrodencov.

Etika myslenia

Všetky myšlienky sú uložené v podvedomí, ktoré tvorí našu pamäť. Podvedomie vynecháva zápory, nerozumie irónii, sarkazmu, ignoruje prenesené významy. Pracuje so slovami, ich sémantickým významom, presne tak ako sú vyrieknuté a čo pôvodne znamenajú. Veta: „Nie som fajčiar“ je pre podvedomie rovnaká ako „Som fajčiar“. Spracúva sa slovo „som“ a slovo „fajčiar“. Podobne je to s výrokom: „Nechcem byť chudobný.“ Podvedomie spracúva slovo „chcem“ a „chudobný“. A potom sa spustí realizácia.

Na čo človek najviac myslí, to sa bude neskôr realizovať. Ak budete rozmýšľať o chorobe, vytvoríte si ju. Ak budete rozmýšľať o strate zamestnania, pridete oň. V praxi to funguje tak, že si pritiahnete vždy to, čo chcete, ale aj to, čo nechcete. Vedomie spracuje každú vašu myšlienku a uvedie ju do života na základe fungovania zákona príťažlivosti rovnorodého. Najväčším problémom chudobných je to, že stále myslia na chudobu. Myseľ nemá etiku, a tak sa zhmotní len to, na čo najviac myslíte.

Na našom neúspechu majú veľký podiel aj naši rodičia, keď nám stále opakujú, akí sme hlúpi, leniví a nezodpovední. My okamžite reagujeme: „Ja nie som hlúpy.“ Spracúva sa: „som“, „hlúpy“. Tým to celé len potvrdíme a dáme povel na spustenie procesu. Vyvolá to v nás pocit nespravodlivosti a frustrácie, pretože nás nechápu. Vznikne tak blok, ku ktorému sa neskôr, keď pochopíme, že hlúpy = neschopný = neúspešný, pridá viera vo vlastnú neschopnosť. Problém je v tom, že sme uverili myšlienke, ktorú nám niekto vsugeroval. Tento blok sa dá odstrániť len pochopením toho, čo sa vtedy stalo. Takýmto spôsobom sme boli naprogramovaní, aj keď nevedomky a nechtiac.

Sme odrazom našich myšlienok

Ak človek sústredene premýšľa o svojom hodnotnom celi, je veľmi pravdepodobné, že ho dosiahne. Je to tak preto, lebo naň neustále myslí. My sme len odrazom našich myšlienok. No človek bez cieľa nevie, kam smeruje. Jeho myšlienky sú plné strachu a obáv. Aj on je odrazom svojich myšlienok. Jeho život je plný starostí a sklamaní. Ak o ničom nepremýšľa, nestane sa ničím. Ľudské vedomie sa správa ako pôda. Je mu jedno, čo doň zasejeme. Či jasný cieľ a úspech, alebo strach a obavy. Vždy sa dostaneme len to, čo zasejeme. Ľudská myseľ je naše obrovské bohatstvo, ktoré ešte nevieme plnohodnotne využívať.

Hovorí sa, že využívame kapacitu mozgu len asi na 5%. Ak máme všetci rovnako veľkú kapacitu mozgu, prečo potom ľudia nemyslia? Odpoveď je jednoduchá: pretože myseľ sme dostali do výbavy zadarmo. To, čo dostávame zadarmo (telo, zdravie, vedomie, talent, lásku, vodu, vzduch, slnko), si nevážime. Naopak, veci, za ktoré platíme peniazmi, si vážime oveľa viac. Všetko, čo sa dá kúpiť za peniaze, však možno nahradiť. Veci, ktoré dostávame zadarmo, nenahradíme ničím.

Človek je scenárista, režisér, herec aj divák zároveň

Život je ako jedno veľké divadelné predstavenie. Cesta za úspechom vedie cez myseľ. Zasadte cieľ do svojho vedomia. To je najdôležitejšie rozhodnutie vášho života. Napíšte si svoj scenár, vytvorte predstavu, podľa ktorej sa bude odvíjať dej. Aj ten najlepší scenár musí mať režiséra. Staňte sa ním vy, a to tak, že skonzentrujete svoju myseľ na scenár a jeho najjemnejšie detaily. Dohliadnite, aby sa do scenára nedostali žiadne cudzie myšlienky. Ochráňte ho pred cudzími vplyvmi. Potom si zahrajte hlavnú postavu vo filme zvanom Život. Nedovoľte druhým, aby vám prebrali hlavnú rolu alebo aby vstupovali do deja. Je to váš život, a preto sa doň pustte s celou vervou. Neberte už žiadne iné roly, aj keby vyzerali veľmi atraktívne. Hrajte svoju rolu tak, akoby vám išlo o život. V skutočnosti ide o váš život. A zároveň to všetko pozorujte v role nezávislého diváka, ktorý sa prišiel pozrieť na údajne výborné predstavenie. Aký z toho všetkého máte pocit? Výborný? Tak hrajte ďalej. Ak celkový dojem nie je podľa vašej predstavy, zmeňte scenár tak, aby ste si aj ako herec, aj ako divák prišli na svoje. Potom si už len slastne vychutnávajte dej a užívajte pohodu. Život je zrazu krásny a vy mu začínate rozumieť!!!

Najdôležitejšie poznanie na dosiahnutie úspechu je to, že si celý tento proces môžete riadiť sami!

Zrnká múdrosti:

- Človek existuje v troch svetoch – myšlienkovom, emočnom a fyzickom.
- Všetko, čo sa deje v našom živote, najprv prejde našou myslou.
- Sme odrazom našich myšlienok.
- Myslenie nemá etiku: čo zaseješ, to zožneš.
- Myšlienka tvorí a ovplyvňuje všetko, čo sa odohráva vo fyzickej rovine.
- Myšlienka v čistej hlave myslí? má obrovskú silu.
- Myšlienky si netreba mysliť, môžeme ich pozorovať.
- Človek je scenárista, režisér, herec aj divák súčasne.
- Úspech si môžete riadiť sami.

Systémové nazeranie na tvorbu akejkoľvek skutočnosti

Odkedy ľudstvo existuje, snaží sa odhaliť podstatu skutočnosti a svojho bytia. Tisíce rokov ľudia márne hľadajú kameň mudrcov, elixír života alebo recept na šťastie. Žiaľ, márne. Filozofia dospela k určitému ideovému poznaniu, no nikdy ho nedokázala pretaviť do realizačného poznania. Realizačné poznanie je návod na praktické využitie. Ideové poznanie sa vyznačuje najčastejšie slovom „keby“. „Keby boli ľudia k sebe milí, nebolo by vojen a násilia“. Nám je známe: „Keby... keby..., boli by sme v nebi“. Doteraz ani jeden filozofický smer nepriniesol také realizačné poznanie, ktoré by natrvalo prinieslo ľuďom prosperitu, spokojnosť a šťastie.

Kybernetika

Určité svetlo nádeje do konkrétnej realizácie priniesla až kybernetika, ktorá spôsobila doslova revolúciu. Vďaka nej došlo k nebyvalému rozvoju ľudstva. Za posledných 50 rokov sa urobil väčší pokrok v materiálnej oblasti ako za celú jeho existenciu. Jej zakladateľom je americký matematik Norbert Wiener. Objavil funkčnú podobnosť riadenia medzi živými organizmami a strojmi.

Kybernetika je vedný odbor, ktorý sa zaoberá procesom riadenia živých a neživých systémov. Riadenie systému chápe ako prenos informácií. Wiener dokázal, že optimálne spracovanie informácie vždy umožňuje najst' najvýhodnejšie riešenie danej situácie. Toto poznanie prináša nový, optimistický pohľad aj na riadenie nášho života s cieľom dosiahnuť úspech.

Informačný pretlak

Kybernetika dopomohla k vzniku informatiky a telekomunikácie. Internet umožnil, že ľudia na celom svete dokážu medzi sebou komunikovať v reálnom čase. Vedomostná úroveň ľudí rastie nevídaným tempom. Ľudia sú doslova zavalení množstvom informácií. Pretlak informácií vytvára v hlavách niektorých ľudí zmätok. *Všetkého veľa škodí.*

Pamätníci spomínajú na šťastné a bezstarostné detstvo. Základným zdrojom vedomostí bola rodina, priatelia, škola a knižnica. Ľudia boli nútení viac sa združovať a komunikovať, aby sa niečo dozvedeli. V minulosti boli obmedzené možnosti prístupu k dôležitým informáciám. Dnešná doba informatiky umožnila neobmedzený prístup k informáciám. Môžeme sledovať v priamom prenose to, čo sa deje na druhom konci sveta.

Čoraz viac medzi sebou komunikujeme nepriamo, prostredníctvom mobilu a internetu. Tým sa vytráca osobný kontakt. Používanie nových technológií urýchlilo prenos obsahu textu s dôrazom na jeho formálnu stránku. Táto formálnosť zapríčiňuje, že sa zabúda na základné ľudské hodnoty. Nové hodnoty, ktoré nám podsúvajú média, majú čoraz pochybnejšiu úroveň.

Môžeme skonštatovať, že ani slobodný prístup k informáciám neposunul rozvoj osobnosti človeka výrazne vpred. Ľudia sa naďalej vraždia, okrádajú, nenávidia a nie sú schopní navzájom si porozumieť. Na jednej strane sa dosiahol nevídaný pokrok v materiálnej sfére a technike, kde ľudstvo dosiahlo takmer vrchol. Ľudia sa nikdy nemali tak dobre ako teraz. Na druhej strane pociťujeme morálny úpadok v duševnej oblasti. Materiálny pokrok tak vlastne nepriniesol ľudstvu dlho očakávané trvalé šťastie a pohodu. Ukázalo sa, že tadiaľto cesta